

DAY

Ze všech převleků, které jsem kdy nosil, bude tenhle asi můj nejoblíbenější.

Sytě rudé vlasy, dost odlišné od mých vlastních světlých, a dlouhé až na ramena. Svázané do ohonu. Zelené kontaktní čočky, které přes moje modré oči vypadají přirozeně. Pomačkané tričko s límečkem, napůl zastrčené do kalhot, s blýskavými stříbrnými knoflíčky, tenká vojenská bunda, černé kalhoty a boty s kovovou špičkou, tlustá šedá šála omotaná kolem krku, přes pusku a nos. Tmavá vojenská čapka stažená hluboko do čela a falešné karmínové tetování přes celou levou polovinu obličeje. Vypadám jako někdo úplně jiný. A kromě toho mám jako vždycky mikrofon a sluchátko. Republika na tom trvá.

Ve většině jiných měst bych na veřejnosti byl ještě nápadnější, a to hlavně kvůli tomu velkému tetování – musím přiznat, že nenápadně zrovna nevypadá. Ale tady v San Francisku dokonale splývám s davem. To první, čeho jsem si všiml, když jsme se s Edenem před osmi měsíci přestěhovali do Friska, byla tahle místní móda: Mladí lidé si na obličej malovali černé nebo rudé vzory, některé malé a nenápadné, například pečeť Republiky na spánku, ale jiné velké a výrazné, jako siluetu našeho území. Sám jsem si pro dnešek vybral hodně obecný motiv, protože nejsem Republice tak věrný, abych její symboly nosil na tváři. Tohle může klidně dělat June. Já jsem si na tvář namaloval plameny. To mi vyhovuje.

Moje nespavost mě dnes zase trápí, takže se místo spánku procházím po sektoru jménem Marina, což je, jak jsem zatím měl možnost to tu poznat, kopcovatější obdoba losangeleského sektoru Lake. Noc je chladná a klidná a ze zátoky přináší vítr lehký deštík. Úzké ulice poseté výtluky se lesknou a budovy kolem – většinou tak vysoké, že mizí v nízkých oblacích – mají rozmanité, většinou rudé, zlaté a černé fasády vyztužené obrovskými ocelovými nosníky, které je mají chránit před zemětřesením, jež tuto oblast postihuje několikrát do roka. Na každém druhém bloku visí JumboTrony vysoké pět nebo šest pater, ze kterých se neustále line záplava republikových zpráv. Vzduch má kyselou a slanou pachut', jako kouř a průmyslový odpad smíchaný s mořskou vodou, a někde mezi tím je cítit slabý závan smažených ryb. Někdy, když zahnu za roh, se najednou dostávám tak blízko ke břehu, že bych si mohl namočit nohy. Ulice padají přímo pod hladinu a dál se až k obzoru táhnou řady částečně zaplavených budov. Když se podívám přes zátoku, je vidět Golden Gate, pokroucené zbytky nějakého starého mostu, které se povalují u protějšího břehu. Občas mě mine pár lidí, ale jinak už město spí. V bočních uličkách tu a tam hoří oheň, kolem kterého se shlukují lidé z ulice. Prostě jako v Lake.

Ale jsou tady určité rozdíly. Tak třeba sanfranciský zkušební stadion se rýsuje v dálce prázdný a neosvětlený. Chudinské čtvrti nejsou plné policejních hlídek. Na zdech je graffiti. O tom, jaká mezi obyvatelstvem převládá nálada, se vždycky můžete přesvědčit tím, že si prohlídnete nové graffiti. A spousta vzkazů, které jsem v poslední době viděl na zdech, vyslovuje *podporu* novému Elektorovi. *On je naši nadějí*, hlásá jeden takový nápis. A další, načmáraný přímo na chodníku, zní: *Elektor nás vyvede z temnoty*. Trochu přehnaný optimismus, řekl bych, ale aspoň je to dobré znamení. Aspoň něco tedy Anden dělá dobře. Ale i tak čas od času narážím na

nápisy typu *Elektor je zrádce*, *Vymytý mozek* anebo *Day, kterého jsme znali, je mrtvý*.

Tak nevím. Někdy mám pocit, že důvěra mezi Andenem a lidmi je jako nit... a *já* jsem ta nit. A kromě toho můžou být některé ty nápisy taky falešné, nasprejované podle pokynů expertů na propagandu. Proč ne?

U téhle Republiky jeden nikdy neví.

My s Edenem bydlíme v bytě v bohatší čtvrti jménem Pacifica, kde na nás dohlíží naše opatrovnice Lucy. Republika přece nemůže nechat svého sedmnáctiletého nejhledanějšího zločince a později národního hrdinu jen tak bez dozoru, ne? Vzpomínám si, jak jsem byl zpočátku vůči Lucy podezřívavý. Přísná, statná dvaapadesátiletá žena oděná v republikových barvách se najednou objevila u dveří našeho bytu v Denveru a řekla: „Republika mě pověřila, abych na vás dva dohlédla.“ Pak vtrhla dovnitř a zadívala se na Edena. „Zvlášť na tohohle malého.“

Ne, nesedla mi. Zprvů mi to trvalo celé dva měsíce, než jsem Edena dokázal spustit z očí. Jedli jsme bok po boku, spali jsme bok po boku, *nikdy* jsem ho neopouštěl. Dokonce jsem stával přede dveřmi, když byl v koupelně, jako bych se bál, že ho vojáci Republiky nějak vycucnou ven, odvezou zpátky do laboratoře a připojí na všechny možné přístroje.

„Eden tě nepotřebuje,“ odsekával jsem Lucy. „Má mě. Já se o něj postarám.“

Ale po těch prvních pár měsících se začalo ozývat moje vlastní zdraví. Někdy mi bývalo fajn, jindy jsem celé dny proležel v posteli s přišernými bolestmi hlavy. Právě v těch chvílích začala Lucy přebírat otěže a po několika ostřejších výměnách názorů jsme uzavřeli příměří. Musím uznat, že docela dobře vaří. A když jsme se přestěhovali sem do Friska, jela s námi. Pečuje o Edena. Stará se o moje léky.

Když už mě procházka omrzí, zjišťuju, že jsem vyšel z Mariny a dostal se do sousední, bohatší čtvrti. Zastavím se před klubem, na jehož kovovém vývěsním štítu stojí OBSIDIÁNOVÝ SALÓN. Opřu se o zeď, svezu se do dřepu, složím ruce na kolena a cítím dunění hudby. Kovová noha je pod látkou kalhot ledově studená. Přímou naproti přes ulici na stěně stojí *Day = zrádce*. Tiše si povzdychnu, vytáhnu z kapsy stříbrnou tabatěrku a vyndám z ní dlouhou cigaretu. Přejeďu prstem po textu na papírku: ÚSTŘEDNÍ NEMOCNICE SAN FRANCISKO. Cigarety na předpis. Na doporučení lékaře. Strčím ji do pusy a rozechvělou rukou ji zapálím. Zavřu oči. Potáhnu. Za chvíli se ztrácím v obláčcích modrého dýmu a čekám, až se dostaví sladký, halucinogenní efekt.

Netrvá to dlouho. Neustálá tupá bolest hlavy se pomalu rozplývá a svět kolem mě začíná být trochu rozmazaný a lesklý – nejenom proto, že je po dešti. Vedle mě sedí dívka. Je to Tess.

Ušklíbne se na mě, jako to dělávala, když jsme spolu žili na ulicích sektoru Lake. „Něco nového ve zprávách?“ zeptá se a kývne hlavou k obřím JumboTronu o pár domů dál.

Vydechnu modravý dým a malátně zavrtím hlavou. „Ne. Teda viděl jsem pár titulků, které se týkaly Patriotů, ale jinak jako kdybyste se vypařili. Kde jste? A kam máte namířeno?“

„Scházím ti?“ zeptá se Tess místo odpovědi.

Dívám se na její třpytivý obraz. Je taková, jakou si ji pamatuju z ulice – nazrzlé hnědé vlasy svázané do nepovedeného copu, velké, jasné oči plné lásky a něhy. Moje malá Tess. Jaká že byla poslední slova, co jsem jí řekl... poté, co jsme Patriotům překazili pokus o atentát na Andena? *Prosím, Tess – nemůžu tě tady nechat*. Ale přesně to jsem udělal.

Otočím se k ní zády a znovu potáhnu z cigarety. Jestli mi schází? „Každý den,“ odpovím.

„Snažil ses mě najít,“ pokračuje Tess a přitáhne se blíž. Přisahal bych, že na rameni cítím její dotyk. „Viděla jsem tě, jak si prohlížíš JumboTrony a posloucháš rádio, jestli se tam něco nedozvíš. Viděla jsem tě, jak posloucháš lidi na ulicích. Ale Patrioti teď zalezli do úkrytů.“

Samozřejmě se ukrývají. Proč by útočili teď, když vládne Anden a mírová dohoda mezi Republikou a Koloniemi je hotová věc. Za co by teď měli bojovat? Nemám zdání. Možná už žádný cíl nemají. Možná už ani neexistují. „Chtěl bych, aby ses vrátila,“ zašeptám Tess. „Moc rád bych tě zase viděl.“

„A co June?“

Jak mi tu otázku položí, její obraz zmizí. Nahradí ji June se svým dlouhým ohonem a tmavýma očima, ve kterých září zlaté střípky. Dívá se na mě vážně a pátravě. Neustále o něčem přemýšlí. Položím si hlavu na koleno a zavřu oči. Stačí na ni jenom pomyslet a u srdce cítím bodavou bolest. Sakra. Tolik mi chybí.

Vzpomínám si, jak jsme se loučili v Denveru, než jsme se s Edenem přestěhovali sem do Friska. „Určitě se vrátíme,“ řekl jsem jí do telefonu, abych nějak vyplnil trapné ticho. „Až skončí Edenova léčba.“ Samozřejmě to byla lež. Nejeli jsme do Friska kvůli Edenově léčbě, ale kvůli *mojí*. To ovšem June nevěděla, a tak jen řekla: „Vrat'te se brzy.“

To bylo skoro před osmi měsíci. Od té doby jsem o ní neslyšel. Nevím, jestli je to proto, že se oba zdráháme toho druhého otrávit, že se oba příliš bojíme toho, že už si nebudeme mít co říct, anebo že jsme příliš hrdí, abychom byli za toho zoufalce, který se ozval jako první. Možná už nemá zájem. Ale víte, jak to chodí. Nemluvili jsme spolu týden, pak měsíc, a najednou je to tak dlouho, že zavolat jen tak by působilo divně. A tak nevolám. Navíc, co bych jí řekl? Neboj se, lékaři se mi snaží zachránit život? Neboj se, cpou

do mě léky horem dolem, aby se ta část mozku, kterou se chtějí pokusit vyříznout, nejdřív pořádně scvrkla? Neboj se, možná mě Antarktida přijme do jedné ze svých skvělých nemocnic? Neboj se, všechno je v pohodě?

Na co udržovat kontakt s holkou, kterou milujete, když umíráte?

Stačí na to jen pomyslet a hlava už mě zase bolí jako čert. „Takhle to bude lepší,“ říkám si už posté. A vím, že bude. Tím, jak jsme se dlouho neviděli, už pomalu slábne vzpomínka na naše první setkání a mně se daří míň a míň myslet na to, že s ním souvisela i smrt mé matky a bratra.

Když vidím June, na rozdíl od Tess mi nikdy nic nepoví. Snažím se třpytivý přízrak ignorovat, ale ona nemizí. *Pořád tak tvrdohlavá.*

Nakonec se zvednu, zašlápnu zbytek cigarety a vstoupím do Obsidiánového salónu. Možná mi hudba a světla pomůžou na ni zapomenout.

Na chvíli nevidím vůbec nic. V klubu je černočerná tma a hudba je ohlušující. Hned za dveřmi mě zastaví pár obrovských vojáků. Jeden z nich mi přísně položí ruku na rameno. „Jméno a oddíl?“ zeptá se.

Nestojím o to, aby poznali mou pravou totožnost. „Desátník Schuster, letectvo,“ řeknu to první, co mi přijde na jazyk. Letectvo mě vždycky napadne jako první, hlavně kvůli Kaede. „Jsem z posádky na Námořní základně dvě.“

Voják přikývne. „Děcka od letectva jsou vzadu vlevo, u záchodů. A jestli tě uslyším, že se chceš prát s klukama od pěchoty, tak odsud poletíš a ráno se o tom dozví tvůj velitel. Rozumíš?“

Přikývnu a vojáci mě nechají vstoupit. Sestupuju dlouhou temnou chodbou a projdu dalšími dveřmi. Pak se ztratím v davu a hlučnou uvnitř.

Taneční parket je plný lidí ve volných košilích s vyhrnutými rukávy, šaty se mísí s uniformami. Najdu vzadu v sále stoly, kde sedí vojáci od letectva. Naštěstí je několik stolů úplně volných. Posadím se k jednomu z nich, hodím nohy na protější lavici a zakloním hlavu. Aspoň už zmizel přízrak June. Hlasitá hudba všechny moje myšlenky rozptýlila.

Sedím tu jenom pár minut a všimnu si dívky, která se proplétá mezi tanečnický a míří ke mně. Je celá rudá, oči jí září a koketně se na mě usmívá; když se podívám za ni, všimnu si, že nás pozoruje hlouček chichotajících se holek. Přinutím se k úsměvu. Obvykle mi taková pozornost lichotí, ale někdy bych rád jen tak zavřel oči a nechal se unášet okolním chaosem.

Nakloní se ke mně a přitiskne mi rty k uchu. „Promiň,“ zakřičí, aby přehlušila dunivou hudbu, „moje kamarádky by zajímalo, jestli náhodou nejsi Day.“

Že by mě tak rychle poznaly? Instinktivně ucuknu a zavrtím hlavou, aby to viděly i její kamarádky. „Tak to jste se spletly,“ odpovím s úsměvem. „Ale díky za kompliment.“

Tvář té dívky je skoro celá ve stínu, ale i tak na ní vidím, že se červená až za ušima. Její kamarádky vyprsknou smíchy. Všechny se tváří, jako by mi to nevěřily. „A nechceš si zatancovat?“ zeptá se ta, co stojí přede mnou. Ohlédne se přes rameno na blýskající modré a zlaté reflektory, a pak se znovu zadívá na mě. Nejspíš se s kamarádkami vsadila.

Snažím se vymyslet nějakou zdvořilou výmluvu a mezitím si ji prohlížím. V klubu je takové šero, že její tvář pořádně nevidím, ale rozeznávám svítivě modré stíny, dlouhý ohon, lesklé našpulené rty, štíhlé tělo v krátkých šatech a vysoké vojenské boty. Odmítnutí mi vadne na rtech. Něčím mi připomíná June. Za těch osm měsíců, co se z ní stala kandidátka na post princepse, mě moc dívek nezauja-

lo, ale když mě teď takhle stínová dvojnice láká na parket, znovu ve mně ožívá naděje.

„Proč ne?“ řeknu nakonec.

Po tváři se jí rozlije široký úsměv. Když vstanu a vezmu ji za ruku, její kamarádky na nás nevěřičně vyvalí oči a vzápětí začnou jásat. Vede mě kolem nich, doprostřed parketu, a než se nadějeme, zůstává nám jen malé místočko mezi dalšími tanečníky.

Přitisknu se k ní, ona mi položí ruku kolem krku a necháme se unášet rytmem hudby. *Je pěkná*, připouštím v duchu, oslepený záplavou světla a lidských těl. Přichází další písnička, pak ještě jedna. Nemám ani zdání, jak dlouho tančíme, ale když se ke mně nakloní a její rty se letmo dotknou těch mých, zavřu oči a nebráním se. Dokonce cítím, jak mi po zádech přeběhne mráz. Políbí mě dvakrát, má hebké, horké rty a její jazyk chutná po vodce a ovoci. Jednou rukou ji obejmu a přitahuju si ji blíž, až se k sobě tiskneme celým tělem. Teď už mě líbá vášnivěji. *Je to June*, říkám si v duchu a dobrovolně se poddávám té iluzi. Se zavřenýma očima a smysly pořád obluzenými halucinogeny z cigarety tomu na chvíli dokážu uvěřit – dokážu si představit, že je tu se mnou a že se líbáme, jako kdyby nám šlo o život. Ta dívka zřejmě vycítí změnu v mých pohybech, mou nenadálou touhu a hlad, a najednou se usmívá. *Je to June*. Jsou to její tmavé vlasy, co se mi otírá o obličej, její dlouhé řasy, co mě lechtá na tvářích, její ruce kolem mého krku, její tělo, tisknoucí se k mému. Tiše zavzdychám.

„Tak co?“ zeptá se a v jejím hlase je slyšet rošťácké nadšení, „nepůjdeme někam na vzduch?“

Jak dlouho jsme tančili? Nechci přestávat, protože to znamená, že budu muset otevřít oči a June zmizí. Nahradí ji nějaká holka, kterou vůbec neznám. Ale ona mě zatahá za ruku a já se musím rozhlédnout. June tu samozřejmě nikde není. Světlo mi

blýsknou do očí a chvíli nevidím vůbec nic. Vede mě mezi tanečnický, další dlouhou temnou chodbou a pak skrze neoznačené dveře. Vycházíme do klidné zadní uličky. O kousek dál mžourají lampy, které všemu kolem dávají zelený nádech.

Přitiskne mě ke zdi a vtiskne mi na rty další polibek. Plet' má vlhkou a pod rukama cítím, jak jí naskakuje husí kůže. Líbám ji a po chvíli nás otočím a přitisknu ji tam, kam zatlačila mě. Překvapeně vzdychne.

Je to June, opakuju si pořád dokola, zatímco mé rty klouzají po její šíji.

Ve sluchátku mi slabě zapraská statická elektřina. Zní to zároveň jako déšť a smažená vajíčka. Snažím se příchozí hovor ignorovat i ve chvíli, kdy mi v uchu zazní mužský hlas. Tomu říkám kontakt v nevhodnou chvíli. „Pane Wingu?“ osloví mě.

Neodpovídej. *Jděte do háje. Nemám čas.*

O pár vteřin později se hlas ozve znovu. „Pane Wingu, tady kapitán David Guzman z Denverké městské hlídky čtrnáct. Víím, že mě slyšíte.“

Jo, *tenhle*. Tomuhle chudákovi kapitánovi vždycky dávají za úkol, aby se se mnou spojil.

S povzdychem se od té holky odlepím. „Promiň,“ zalapám po dechu a omluvně ukážu na naslouchátko v uchu. „Vydržíš chvílku?“

Usměje se a uhladí si šaty. „Budu vevnitř,“ řekne. „Najdi si mě.“ Pak vejde do dveří a zmizí zpátky v klubu.

Zapnu mikrofon a pomalu přecházím uličkou sem a tam. „Co se děje?“ zeptám se otráveně.

Kapitán si slyšitelně oddychne a pak oddrmolí: „Pane Wingu, zítra večer, v Den nezávislosti, je vyžadována vaše přítomnost v Denveru, ve velkém sále Capitol Toweru. Jako vždy máte právo toto pozvání odmítnout – jak to obvykle děláváte,“ dodá o vlastní vůli.